

Thích Tâm Mãn

(CMT) Ngày Đức Thích Tôn dạy: “không bao lâu nữa Ta sẽ nhập Vô Đề Niết Bàn” Ngài A Nan lòng buồn vô hạn, vì biết rằng ngài là người lo hết sự chân tình, lo Phật đi rồi là ai nắm giữ pháp, lo Phật không còn ai là người lái con thuyền Phật Pháp, lo cho sự truyền thống của đạo mà ch Phật Giáo mai sau. Ngài A Nan đem lòng nguyện vọng này đến bạch Phật, Đức Đức Như Lai dạy rằng: “Này A Nan, sau khi Ta diệt độ trong đời này Pháp pháp vẫn kính tôn trọng Giáo của Ba La Đề Mạt Xoa. Những người kính giữ tôn trọng Giáo của Ba La Đề Mạt Xoa là bậc Đức sĩ trong thế chúng và cũng không khác gì như ta còn tại thế vậy.” vì vậy câu chân ngôn “Giới luật còn là Phật Pháp còn, Giới luật mất là Phật Pháp mất” luôn là kim châm nam, là mệnh lệnh của Tăng Già Đức Phật.

Phật Giáo trong hơn 2500 năm truyền thống và phát triển, đi đến đâu, ở phương nào Tăng đoàn cũng tôn trọng giữ gìn nghiêm trì giới luật, luôn chú trọng việc truyền giới và sách tấn sự tu trì giới pháp. Cho nên nghe nói nào có khai Đàn truyền giới là biết nói về Phật Pháp hàng long, Tăng già nghiêm túc, vì đó trong lịch sử Phật Giáo Giới Đàn luôn là những dấu ấn lịch sử và người ta y cứ vào đó để chứng minh cho sự phát triển của Phật Giáo trong thời đại đó của phương Đông.

Phật Giáo Việt Nam là Phật Giáo từ Hoàng Cung bước vào nhân thế, nhưng khi Phật Giáo được truyền qua Đông Đàng thì người ta lại, từ nhân gian đi đến Hoàng Cung. Chính sự khác biệt này tạo thành một nếp văn hóa sống mới trong Phật Giáo, nếp sống văn hóa Phật Giáo Bắc Truyền trong tâm niệm “Nhập gia tùy tục”, “Tùy duyên bất biến” để hoằng Pháp độ sanh. Chính vì đó mà nếp sống nguyên thủy của Phật Giáo chỉ còn là tính lạc lạc người người trong Phật Giáo Bắc Truyền, thay vào đó một nếp văn hóa tu tập, hoằng Pháp và lợi ích sống mới mang đậm sắc màu văn hóa Phương Đông.

Phật Giáo Bắc Truyền phát triển trong môi trường sống văn hóa Phương Đông, đời đời là văn hóa Trung Hoa, hễ hễ trên mặt lĩnh vực văn hóa, đời sống, lễ nghi, học thuật, nghệ thuật, kiến trúc, âm nhạc Phật Giáo Bắc Truyền .v.v... đâu đâu cũng thấy sự hiện diện đậm nét của văn hóa Trung Hoa, tính chất thế tục, hợp tình hợp lý của văn hóa Trung Hoa hòa quyện vào tinh thần “Diệu dụng tùy duyên bất biến” của Phật Giáo như nước với lửa, làm cho người Phương Đông chấp nhận văn hóa Phật Giáo Bắc Truyền một cách dễ dàng và đôi lúc còn như quên mất nơi chốn sinh ra nền văn hóa đó, là nơi nơi giữa Ấn Độ và Trung Hoa.

Ngày nay Phật Giáo ở Phương Đông thu hút Phật Giáo Bắc Truyền phần đa những nền văn hóa Phật Giáo Trung Hoa như một tập thể các phương diện, sự khác biệt giữa văn hóa Phật Giáo các nước thu hút Phật Giáo Bắc Truyền và văn hóa Phật Giáo Trung Hoa tính đặc trưng văn hóa truyền thống dân tộc, ngôn ngữ đặc trưng và các tập tục tín ngưỡng dân gian đặc trưng đưa vào trong Phật Giáo.

Lão Nghi là bản sắc văn hóa, chuẩn mực đạo đức, lối sống thanh cao của người Đông Đ, trong quan niệm sống những nền văn hóa Đạo Nho “Nhân Lễ Nghĩa Trí Tín”, cuộc sống ở Đông Đ hình như không có một sinh hoạt nào của con người mà không gắn với lễ nghi hay nghi thức. Chính vì vậy mà khi Phật Giáo truyền vào Trung Quốc, không sinh hoạt nào trong Phật Giáo lại không được các vị Tôn Túc Tăng Phật Giáo Bắc Truyền đưa nghi lễ vào và soạn ra nghi thức, để phù hợp tính văn hóa đạo đức truyền thống Á Đông và là phương tiện để đưa Phật Giáo hòa quyện vào văn hóa các dân tộc, từ đây tạo dựng Phật Giáo Bắc Truyền để đáp ứng với Phương Đông.

Giới Luật Phật Giáo nguồn gốc từ Đức và do chính từ kim khưu Đức Phật thuyết, nhưng Luật Tông của Phật Giáo Bắc Truyền lại do chính các vị Tổ sư người Trung Quốc sáng lập cho nên vì có nhu cầu đời sống không tương đồng với các luật lệ Phật Giáo thời nguyên thủy cũng như nghi thức truyền giới là dĩ nhiên vì đặc trưng khác nhau, con người và văn hóa tương đồng cũng không đồng. Để phù hợp với đời sống không đồng cũng như khác biệt trên, nên vì vậy vay mượn văn hóa Trung Quốc để hoạch định pháp là dĩ nhiên tất nhiên Phật Giáo đi vào Phương Đông. Xây Đàn để truyền giới trong Luật Tông Phật Giáo Bắc Truyền là kết tinh của sự những nền văn hóa tương đồng là chủ phong kiến Trung Hoa.

Đàn hay Đài theo sách **Trung Quốc Kiến Trúc** ghi: “Đàn là kiến trúc từ xưa có lịch sử rất lâu đời trong văn hóa Trung Hoa, trong những di tích thời đồ đá mới người ta đã phát hiện dấu vết của đàn, đàn thời cổ đại có ba loại, hình tròn hoặc vuông, và ngày nay tại Bắc Kinh còn các di tích của đàn, gồm có Thiên Đàn để tế trời, Địa Đàn, Nhân Đàn, Ngự t đàn, Xã Tế đàn, Tiên Nông Đàn.v.v...”



Đây là một trong những ngôi chùa cổ nhất ở Việt Nam, được xây dựng vào thế kỷ 10. Chùa có kiến trúc độc đáo, với nhiều tầng mái cong vút, dát vàng. Chùa là nơi thờ Phật Thích Ca Mâu Ni và có nhiều tượng Phật, Bồ Tát bằng gỗ quý. Chùa cũng là nơi tổ chức các lễ hội truyền thống của Phật giáo Bắc truyền.







